

vaným pozemkem a domácností vlastníka, že by domácnost ta byla bez vyvlastňovaného pozemku ve svém bytí ohrožena.

Zdali v tom kterém případě je tomu tak, jest otázka skutková, kterou může nss přezkoumávatí jen se stanoviska § 6, odst. 2 zákona o ss, totiž se stanoviska vadnosti zjištění.

Ani odvolání, ani stížnost hořejšímu zjištění žádných vad nevytýká, nýbrž obmezily se jen na tvrzení, že výnos ovocných stromů je částečně zdrojem živobytí st-lů. Také nss sám neshledal vad řízení, k nimž z moci úřední by bylo hleděti.

Stížnost souhlasně s odvoláním uplatňuje nezákonnost z toho důvodu, že jde o půdu úrodnou, a že je proto dle cit. § 3 vyvlastnění vyloučeno, ježto jsou v obci 4 stavební místa. Také tyto okolnosti jsou součástí skutkového zjištění a platí o nich po stránce přezkoumání totéž, co bylo právě uvedeno o nevyhnutelné potřebě pro domácnost. Žal. úřad předpokládá na základě místního šetření provedeného za součinnosti st-lů bez jejich odporu, že ona čtyři stavební místa pro svoji polohu nejsou k zastavění způsobilá. Proti tomuto zjištění není rovněž námitek, ježto se stížnost obmezuje na pouhé opakování obsahu odvolání, že by sice bylo třeba na pozemcích těch jakési planýrky, té že se však vyvlastňovatel musí podrobiti. Jest tedy i nss zjištěním nezpůsobilosti těchto míst k zastavění vázán.

Ježto pak cit. zákon v § 3 zapovídá sáhnouti vyvlastněním k úrodné půdě jen tenkrát, když je po ruce neúrodná půda, která jest k zastavění způsobilá, nelze shledati nezákonnost v nař. rozhodnutí, když zjistivši, že neúrodná půda, na kterou st-lé ukázali, není k zastavění způsobilá, povolilo vyvlastnění půdy úrodné.

Konečně ani námitka proti výši náhrady není odůvodněna. Stížnost shledává náhradu 50 h za čtvereční metr jen proto příliš nízkou, že na zahrádkách stojí stromy a plot. Stromy byly však v nař. rozhodnutí oceněny odděleně a proti této zvláštní náhradě stížnost ničeho nenamítá. Ze skutkové okolnosti, že na pozemcích je plot, vychází vzhledem k obsahu místního šetření i žal. úřad; že za plot nepřisoudil zvláštní náhradu, má patrně svůj důvod v tom, že plot nebyl do vyvlastnění pojat a že tedy mohl býti st-li z vyvlastněného pozemku odstraněn. Proto nejsou ani námitky proti náhradě odůvodněny.

Z těchto všech důvodů bylo zamítnouti stížnost jako neodůvodněnou.

Č. 1347.

Administrativní řízení: * Je nezákonné, odmítne-li I. instance rekurs jako nepřipustný v případě, kde instanční postup není obmezen na jednu stolicí.

(Nález ze dne 8. května 1922 č. 6136.)

Prejudikatura: Boh. č. 1284 adm.

Věc: Arnošt P. v E. proti ministerstvu národní obrany a správní komisi náhradního praporu čs. pěš. pl. č. 15 v B. stran služebních požitků.

Výrok: Stížnost do rozhodnutí ministerstva národní obrany se odmítá jako nepřípustná; rozhodnutí správní komise se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: St-1, záložní praporčík býv. rakouské armády, upadl 21. července 1916 do ruského zajetí, z něhož byl 5. prosince 1919 jako čl. státní příslušník úřady čsl. republiky převzat. Navrátil se dne 12. června 1920 do čsl. republiky, žádal 24. června 1920 u min. nár. obrany, aby mu byly přiznány a vyplaceny jeho příslušné požitky za dobu zajetí od 21. července 1916 do 5. prosince 1919. Ministerstvo postoupilo žádost služební cestou k přímému vyřízení, načež byla st-lova žádost vyřízením správní komise náhradního praporu čsl. pěšího pluku č. 15 v B. z — z věcných důvodů zamítnuta. V úvodu vyřízení bylo uvedeno, že se st-1 uvědomuje o následujícím vyřízení »na rozkaz ministerstva národní obrany«. Odvolání st-lovo z tohoto výnosu řízené na totéž ministerstvo bylo mu výnosem téže správní komise z — nepředložené vráceno.

Stížnost do těchto obou vyřízení podaná směřuje v prvním případě proti ministerstvu národní obrany jako vydateli onoho rozhodnutí, v druhém případě proti uvedené správní komisi a navrhuje zrušení obou vyřízení pro nezákonnost nebo pro vady řízení.

Nss uvážil o ní toto:

Z vylíčeného zpředu děje jest zřejmo a také sám st-1 byl si, jak z podaného odvolání lze seznati, vědom toho, že prvé nař. rozhodnutí není rozhodnutím uvedeného ministerstva, nýbrž rozhodnutím prvé stolice, proti němuž je opravný prostředek přípustný.

Ježto nss přezkoumává jen náležitosti, jež byly již správní cestou vyřešeny, tedy poslední přípustnou instancí vyřízeny, zde však v prvním případě o rozhodnutí poslední instance nejde, bylo odmítnouti stížnost do toho podanou dle § 5 zák. o ss jako nepřípustnou.

Jinak má se věc s druhým naříkaným rozhodnutím. Tu jest sice co činiti rovněž toliko s rozhodnutím prvé stolice. Avšak prvá stolice odešla předložiti vyšší stoličce odvolání, proti jehož přípustnosti se staví jen proto, že má za to, že jí bylo rozkazem zemského vojenského velitelství v Brně ze dne — zakázáno předkládati odvolání v otázce přiznání požitků za dobu zajetí.

Ježto pak by prvá stolice vedena jsouc tímto právním názorem i všechny pozdější opravné prostředky proti těmto jejím rozhodnutím dalším této záležitosti se týkajícím nepředkládala, nýbrž vracela a tím straně všecku obranu vůbec znemožnila, ba přímo právo odpírala, nutno přece, aby nss rozhodnutí prvé stolice přezkoumával.

Nař. rozhodnutí samo uvádí, že prvým stolicím zakázáno bylo toliko předkládati žádosti za přiznání požitků za dobu zajetí vyšším stolicím a že jest jim nařízeno, aby samy žádosti ty vyřizovaly.

Žal. úřad nalézaje se v právním omylu, že mu tím zapovězeno předkládati také odvolání z jeho záporných vyřízení, ač tomu tak není, nepředložil neprávem odvolání k příslušnému vyššímu instančnímu rozhodnutí a vrátil je.

Tím porušil zákon, jenž, jak již podotčeno, instanční postup připouští, i bylo zrušiti nař. druhé rozhodnutí správní komise dle § 7 zák. o ss.